

Kiáltás

Semmi sem nyugtalanít,
és nem nyugtat semmi sem engem.
Szívós vagyok és jóévtágyú:
eszem-iszom szívesen
de éhkoppon is kibírom.
Szeretem a jóízű tréfát,
nem kevésbé a komoly beszédet.
Féktelen vagyok én,
akár a pusztán rohanó szél,
s mint szellő, oly szelíd.
Olyan vagyok épp,
mint ez, a Duna—Tisza táján lakozó nép,
amely méhéből fölvetetett.
Ha kíváncsiskodsz, nem vagyok sehol,
keress magadban, s rögtön rámtalálsz,
Kacagi csak asszonyodra
s engem hallasz nevetni.
S ha kellenék, hát fütytents,
s akár a kulcslyukon is átbúvok.
Kilépek a fényben lihegő mezőkre,
burjánzó buja fűben heverészek,
s testébe olvaszt ez a föld.
A monoton szó fáraszt és untat;
gyere, mondjuk el dolgainkat:
hadd harsogjon a hangunk.

PETROVÁ CZ ISTVÁN

A gyulai kertek alatt . . .

Ősi ünnep május-ünnep.
Éjszakáján lányok ülnek
szép sorban a Köröspartra.
Dús hajukban fűzfabarka.

Jönnek deli, szép legények,
s tisztos vénék. Száll az ének. —
Ott hallottam ezt a nótát,
az öregek így dalolták:

„A gyulai kertek alatt
folyik a szerelem-patak.
Aki egyszer fürdik benne,
beleesik szerelembe.” —

Szomorú volt a dal vége.
Egy pisze lány meg is kérte:
„Miért búsul Jóska bátya?
A legszebbik nóta bántja?”

Régi emlék... Szép menyecske?
„Ilyet fogni vén fejemre...
Hallgassátok. Nagyon régen
történt, néktek elmesélem...”

„Szép legény volt Barna Márton.
Nem volt párja hét határon.
Szép legény volt, s jó is, szorgos,
esze is volt a dologhoz.

Hogy tudta is, oly titokban,
minden lányszív érte dobbant,
de önéki már régóta
jegyese volt, Zsótér Zsóka.

... Így volt, este, május este,
Mindenki a holdat leste. —
Kis gyulai folyóparton
rég elfeküdt már az alkony. —

Néztük. Előbb fenn az égen,
aztán a folyó vizében.
Legény, leány mind őt kérde:
milyen lesz a szerencséje? —

Mondják, május-ünnep éjen
a szerencse hold jegyében
mutatkozik. Nézz beléje,
benne van a párod képe.

S aki akkor — így a nóta —
belefürdik a folyóba,
szerelmes lesz nyomban tőle,
s esküvő lesz esztendőre.

„Ügyse hiszem az egészet!” —
szólt Márton, s a holdba nézett.
S felkiáltott nagy csodálva:
„Olyan, mint az ispán lánya!

Vajon igaz-é a nóta?...
S belefürdött a folyóba.
Folyó vize fekete lett,
s felhő lepte be az eget. —

Barna Márton napról napra
soványabb lett, bánat marta.
Sóhajtott: „Miért hagytál Zsóka
megfürödni a folyóba”.

Látod, addig szerettelek,
minden este öleltelek.
Azóta meg?... Isten látja,
szívemben az ispán lánya. —

„Az ispánnak kényes lánya
nem lesz a te szíved párja.
Nem való az ily szegénynek,
földet turo bús legénynek...” —

Mindnyájan így óva kértük.
Nem fogadott szót minékünk. —
S az urak útjába álltak:
besorozták katonának.

Az ispánnak kényes lánya
könnyet se ejtett utána.
Hervadozott Zsótér Zsóka,
sűrűn járt le a folyóra.

Sírt... A folyó is sírt nagyon,
de harmadnap elhallgatott.
Benne úszott holdas este
Zsótér Zsóka szüzi teste...” —

Jóska bácsi így mesélte,
vizben-úszó holdra nézve...
„Májusban volt, így volt, régen,
jó anyátok idejében...”

A pataktól félni nem kell.
Sírirtartó szerelemmel
áld meg legényt s lányt azóta, —
hibékité Zsótér Zsóka.”

Drága kis gyulai kertek!
Töletek be távol vernek
őszű esők... kedves emlék
ez a nóta, őrizem még:

„A gyulai kertek alatt
folyik a szerelem-patak...”
... megfürödtem én is benne.
Onnan szívem nagy szerelme.